

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 13 — 'Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΚΥΡΙΕ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ.

Διατί νὰ μὴν ὑπάρχη καὶ διὰ τοὺς πολιτικούς τεσσαρακοστή; Μόνον αὐτοὶ θὰ ἐξακολουθοῦσιν ὀργιάζοντες ὡς ἐν ἡμέραις Ἀπόκρεω;

Τοὺς ἐφαντάσθημεν μὲ κόνιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μὲ συντετριμμένην τὴν καρδίαν πορευομένους εἰς τοὺς ναοὺς καὶ αἰτουμένους συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἴδου καὶ τὸ τροπάριον των.

«Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συντηρήσαμεν οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἀλλὰ μὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος ὁ τῶν ἐλλήνων λαός».

**
*

Ἐνόσω ἄθεον τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος δὲν νομοθετήσῃ τεσσαρακοστήν καὶ διὰ τοὺς πολιτικούς, Πάσχα δὲν θὰ ἴδῃ.

Αἰώνιοι αἱ ἡμέραι τῶν ἀπόκρεω θὰ διαδέχωνται ἀλλήλας, πᾶσαι νύκτες, ἄνευ φωτὸς καὶ ἡμέρας, ἀτελεύτητα δὲ τὰ ὀργιαστικά των καὶ βεβακχευμένα ἄσματα θὰ πλήττωσι τὰ πειθήνια ὦτα τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ ἀδιακόπως ὡς ἤχοι ἀτμοκινήτου μηχανῆς.

**
*

Νομοθέτησον λοιπὸν, φορολογούμενε λαέ, τεσσαρακοστήν ὡς τάχος. Ἐὰν ἐβαρύνθῃς τοὺς μετημφισμένους σου πολιτικούς οἵτινες ὡς πολιτικὴν ὑπέλαβον τὴν μασκαρωσύνην, ἀφαίρεσον αὐτῶν τὴν προσωπίδα καὶ οὕτως ἐξησθενημένους ἐκ τῶν ὀργίων ἀγάγε αὐτοὺς πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς μετανοίας, καὶ ἀνάγκασε αὐτοὺς νὰ κλίνωσι τὸ γόνυ καὶ ἐκφωνήσωσι τὸ «ἠμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου.»

Ἄλλως μεθύου καὶ σὺ καὶ μεταμφιέσθητι καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς θὰ ἑορτάζωσι τὸ Πάσχα αὐτῶν ἐν ἀνεκλαλήτῃ χαρᾷ, σὺ ὁ περιούσιος ταύτης λαός, ἡ Ἀνατολή τῶν Ἀνατολῶν, μασκαρεύου μετὰ τῶν πολιτικῶν σου, στάδια ὄλα ἀπολειπόμενος τοῦ Πάσχα τῶν λοιπῶν λαῶν.

Μὴ Χάνεσαι.

Ἡ ΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ γίνωνται ἐτοιμασίαι γάμου. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα, οἱ προσκεκλημένοι ἀνυπομονοῦν, αἴφνης ἀκούεται μία φωνή: Δεῖπει ὁ γαμβρός. Ἀμέσως οἱ μισοὶ προσκεκλημένοι τρέχουν πρὸς ἀναζήτησίν του καὶ ἐνῶν τρέχουν ἀκούουν ψιθυρίζομενον ἐν τῇ αἰθούσῃ: Μετενόησε, δὲν θέλει. Οἱ ἄλλοι μισοὶ, οἱ οἰκειότεροι, περιμένουν νὰ ἴδουν τὸ ἵποβησόμενον τῆς νύμφης, ἣτις ἔχει ἤδη λειποθυμήσει καὶ πρόκειται μετ' ὀλίγα λεπτά νὰ συνέλθῃ. Φεύγουν ἔπειτα καὶ οἱ ὑπολειφθέντες καὶ αἱ τέως βριθουσαι αἰθουσαι μένουں κεναί, τοῦ κουμπάρου μόνου καθημένου εἰς μίαν γωνίαν καὶ συλλογιζόμενου ἐν μελαγχολία τὰ ἔξωτά του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγείρεται, συλλαβὼν φωτεινὴν ἰδέαν ἣτις τὸν ἐπαρηγόρησε:

— Δὲν πληρῶνω κ' ἐγὼ τοὺς παπάδες· τὸ δῶρο ποῦ θὰ κἀνα τῆς νύμφης τῶχω σ' τὴν τσέπη μου· ὅ,τι ἀγόρασα τὸ μεταπουλῶ λίγω φθινότερα κ' ἔτσι ἡ ζημία μένει ὀλίγη.

*

Οἱ προσκεκλημένοι εἰμεθα ὄλοι ἡμεῖς* ὁ μετανοήσας γαμβρός ἦτο ὁ καλὸς καιρὸς καὶ ἡ λειποθυμήσασα νύμφη ἦτο ἡ περὶ ἡμᾶς φύσις, ἵνα ὀμιλήσωμεν, ὡς ὀμιλεῖ ὁ κ. Κοδζιάς. Καὶ γάμος αἱ ἀπόκρεω.

Βίχομεν τὰ πάντα ἔτοιμα, τὰς προσωπίδας μας, τὰς στολὰς μας, τὰ δόμινά μας, τὰς ἐκλεκτάς μας, τὰς παρτάς

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Ἐπὶ τέλος δ' ὁ Θεός τῶν Ἀθηνῶν ἐμειδίασε καὶ ἔχομεν χάριτι θεῖα τὴν πρὸ πολλοῦ ἀναμενομένην **ἀλλάξοδασε-λεῖαν**—εἰς τὰ θεατρικά. Ἐκθρονισθέντος τοῦ ἀποκρηάτικου Μορῶ ὑπὸ τοῦ νηστικῆς Κωστοπούλου τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἐνθρονίζεται ἐν τῷ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν ἡ ἰταλικὴ μουσική.

Σήμερον ἀναμένεται ὁ μελοδραματικὸς θίασος ἐκ Κερκύρας καὶ τὴν κυριακὴν ἀρχεται ἡ πρώτη παράστασις μετὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς μελόδραμα **Σαλδατῶρ Ῥόζας** τοῦ μουσικοῦ συνθέτου τῆς «Γουαρανῆς». Αἱ πρώται πρόβαι θὰ γίνοντι ἔσως ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου. Πολλὰ ἀπὸ τοῦδε λέγονται περὶ τῶν πρώτων προσώπων τῆς ἐταιρίας.

— Τέτοια πρῶτα δὲν εἶδε ἄλλοτε ἡ Ἀθήνα.

— Ὁ βαθύφωνος εἶναι μοναδικός.

— Ὁ τενόρος βγάζει ἀπὸ παντοῦ φωνή.

— Ἡ δευτέρα ὑψίφωνος εἶναι μαγνήτης μοναχός.

Ἄλλα αὐτὰ εὐχαρίστως ἤλθον εἰς τὰς ἀκοάς μας καὶ εὐχαρίστως σὰς τὰ μεταδίδομεν, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ τὰ βεβαιώσωμεν τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς, ὅτε ἐλευθεροὶ χοροῦ, προσωπίδων, ἐσπερίδων καὶ μπουσέδων θὰ εὐρεθῆτε ὅλοι εἰς τὰς θέσεις σας δροσεραὶ ἀπὸ ἐξαήμερον ἀνάπαυ-
λαν καὶ ἐκκαθάρσιν ὄλων τῶν λογαριασμῶν μετὰ τῶν συζύγων καὶ τῶν θαυμαστῶν σας.

Τὸ Φάληρον τοῦ Μορῶ εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων δολοφονῆσαι τὸ Φάληρον τῶν Ἀθηνῶν.

«Ἐπεταὶ συνέχεια» μουσικὸν, μελοκωμικὸν, ἀπὸ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας, ἦτο τερατώδης αἰσθητικὴ φαντασιοπληξία, ἥτις καὶ ἔλαβε τὰ ἐπιχειρήματα εἰς τὸ οἰκονομικὸν ναυάγιον τοῦ ἐργολάβου.

Γλυκυτάτη ἀνατέλλει ἡ τεσσαρακοστὴ μετὰ μουσικὴν σοβαρὰν, παθητικὴν, ῥεμβώδη.

Αἱ ἀπόκρηφ ἤξιζον μίαν Μινέλλην ἀνδροφοροῦσαν, μίαν Νινίς ἡμίγυμον, ἕνα Γαλαζογέννη ἠλυδρίαν, καὶ ὅλα τὰ εἰκονικὰ κανκὰν τοῦ Ὀφειμπαχ.

Ἄλλ' εἶχον παραταθῆ τὸσον, ὥστε δὲν ξεῦρω ἂν δὲν εἶχον ἐναποθηκεύσει ὡς συνωμόται μηδενισταὶ ἄφθονον ἐρηκτικὴν ὕλην ὑπὸ τὰ χειμερινὰ ἀνάκτορα τοῦ συζυγικοῦ, τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ τοῦ αἰσθηματικοῦ βίου.

Τόσον μάλιστα εἶναι ἀληθὲς τοῦτο, ὥστε εἰς ὑψηλῆς φοβηθεὶς τὰ ἐπακόλουθα τῆς ὀφειμπαχομανίας ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ ἀντίδρασιν κατὰ τῆς μελικῆς κινήσεως ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ συζυγικοῦ βίου, καὶ τὸ κατώρθωσεν, καθ' ἣν στιγμὴν ἄλλος ὑψηλῆς ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθηματος κατείχετο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν.

Αἱ ὅλα αὐτὰ πιστεύομεν ὅτι ἡ κοινωνία μας θέλει ὑποδεχθῆ ἑρμῶς τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα, λίαν ἐγκαίρως ἐρχόμενον νὰ ἐμψυχώσῃ τὰς χλιαρὰς σαρακοστινὰς νύκτας.

Ρ. Γ. Κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις τὴν Κυριακὴν θὰ ἔχομεν τὸν **Ῥιγολέττον**. Αἱ ἀναμνήσεις τοῦ Σὸϊτ νὰ μὴ καύσουν τὴν καρδίαν μας!

UN COUPLE

(Histoire véridique du temps présent).

Je voudrais savoir quel est ce brave homme
doux comme

La corde qui lie le rocher chétif
à l'if.

Je dis qu' il me plaît; et sa pauvre taille
qui raille,

Son air fort maussade et ses petits yeux
Grincheux.

Il tient toujours au bras sa tendre épouse
Jalouse

Qui comme un fruit mûr pend à son bras court
Et lourd.

Beaux yeux, teint mat, rien ne manque à la
Mais elle [belle,

Garde encore le plus beau pour le mari
Chéri.

Elle ne sourit qu' à lui cette bouche
Farouche;

Hélas, pour le reste, elle a un dédain
Hautain.

Un jour d' été ils sont en promenade,
Lui fade

Son parapluie à gauche, à droite trainant
Content

La jeune femme dont le doux ramage
Si sage

Devient pressant—Il touche du doigt son
Menton.

Mon doux époux, mon cœur, m'aimes-tu, parle
Mon Charle,

Ne vois-tu pas mon sein qui bat pour toi,
Mon roi ?

Lui d'un air grave—Est-ce mon nez qui coule,
Ma poule,

Ou bien ai-je en vérité sur ma peau
De l' eau ?

Sa femme pourtant l' attire près d' elle
Mais telle

Fut son ardeur, qu' elle attra pa tout net
Son nez.

Ἄχτι.

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΩΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Εἷς ἐκ τῶν χιλίων καὶ ἐνὸς ἀνταποκριτῶν μας παρεῦρεθῆ εἰς ἐν τοιοῦτο συμπόσιον ὑψηλῶν, διδασκάλων καὶ ποιητῶν ἡμερικῶν. Εἶδε πολλὰ ἄστεια, ἤκουσε πολλὰ ἄνοστα, συνέλεξε δὲ ὀλίγα τραγούδια ἀρχαῖα, τὰ ὅποια κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχεν ἀναγνωρίσει, ἀλλ' ἔπειτα ἀνεκάλυψεν ὅτι ἦσαν δημῶδη ἀρχαῖσθέντα ὑπὸ τῶν κ. κ. Μιστριώτου σχολιαστοῦ καὶ Ἀντωνιάδου ποιητοῦ, μὴ ἀνεχομένων τραγουδεῖν εἰς γλώσσαν χυδαίαν.

Εὐρομεν λίαν διασκεδαστικὴν τὴν ἐξαρχαίαν ἢ ἐξαχρείωσιν τῶν δημῶδων αὐτῶν ἀσμάτων, ἐφ' ᾧ καὶ τὰ παραθέτομεν μετὰ τῶν μετεμφισμῶν εἰς οὓς τὰ ὑπέβαλον οἱ ἐν λόγῳ κύριοι.

Δημῶδες.

Θὰ μάσω ξύλα ἀπ' τὸ βουνὸ
Καὶ φλόγ' ἀπ' τὴν καρδιά μου
Καὶ δάκρυ' ἀπ' τὰ μάτια μου
Γιὰ τὰ λουστῆς, κερά μου.

Ἀρχαῖον.

Συλλέξω ξύλα ἐκ βουνοῦ
Καὶ φλόγα ἐκ καρδίας
Καὶ ἐξ ὀμμάτων δάκρυα
Ἐπὶ λουτρῷ Κυρίας.

Δημῶδες.

Ὦχ ὦχ ὦχ καὶ πῶς μυρίζει
Τὸ σπανάκι μετὰ τὸ ρίζι.

Ἀρχαῖον.

Ὁσμὴ θεοῦ οἶου ἴου,
Σπάνακι μετὰ ὀρυζίου!

Δημῶδες.

Κάτω 'ς τὴν Ρόδο 'ς τὴν Ροδοποῦλα
Τοῦρκος ἀγάπησε μὲτὰ βωμηποῦλα.
Ἡ σκύλα ἡ μάνα τῆς τὴν προξενεθεῖ
Μὰ ἡ δόλια κόρη τῆς δὲν τὸν ἐθέλει.
Πάρτορε, κόρη μου, τὸν τοῦρκον ἄνδρα
— Δὲν τὸν ἐθέλω τὸ μοσχομάγκα.

Ἀρχαῖον.

Ἐν ῥήσῳ Ρόδῳ ἐν τῇ Ροδίσκῃ
Ἡράσθη βάρβαρος κούρης Ἑλλάδος
Μήτηρ κυνῶπις μετὰ ζητεῖ ἐκδοῦναι
Δειλάτα κούρη δὲ οὐ στέργει τοῦτο.
— Κούρη τὸν βάρβαρον δέξαι σοὶ πόσιν,
— Ἐρρεῖ εἰς κόρακας ἐξώλης οὗτος . .

Δημῶδες

Ἡ ἀγάπη εἶνε καρφίτσα κι' ἀγκυλόνει 'ς τὴν καρδιά
Καὶ μ' ἐπλήρωσε κ' ἐμένα καὶ δὲν ἔχω γιαντριά.

Ἀρχαῖον

Ἔστι δὲ βελόνη ἔρωτος, ἐνυξὶ δὲ κῆρ σφοδρῶς
Ἐπληξὲ καμὲ οὐδ' ἄλλοις κοῦχ ὑπάρχει λατρός.

Ἀθηναῖκόν

Κατηγοροῦν τὴ γάτα μας καὶ τήνε λέγε γραῖα
Πῶχει τὰ μάτια γαλανὰ καὶ τὴν οὐρὰ μακρῖα.

Ἀρχαῖον

Καὶ τὴν γαλῆν μας μέμφονται ἀποκαλοῦντες γραῖαν
Ἐχουσαν τῶμα μὲν γλαυκόν, οὐδὲν δὲ ὀργυαλίαν.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ.

Ἡ Κυρία Γ*** εἰσέρχεται ὀλίγον πρὸ μεσημβρίας εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ βλέπει τὴν Μαρούλαν μακαρίως ἀπολαμβάνουσαν ποδολουτρόν.

— Τί σοῦ ἦλθε τώρα τὸ μεσημέρι νὰ πλύνῃς τὰ πόδια σου;

— Κερά μου, ἀπαντᾷ ἡ Μαρούλα, θὰ βγάλω σήμερα τὴ φωτογραφία μου.

Ὁ κομψὸς Ἰππεὺς Α.* εἶχε πέσει ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου του, ὅστις ἐσταμάτησεν οὕτω ὀπισθεν τοῦ ἀναβάτου.

Ὁ κυνικὸς φίλος μας Α.* ἤμα τὸν εἶδε:

— Τρέχει, λέγει, τόσῳ γλίγωρα, ὥστε καὶ τὸ ἄλογό του δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φθάσῃ.

— Μὰ, κύριε, ἐπὶ τέλος καταντᾷτε αὐθάδης, ἔλεγεν ἔγγαμος Κυρία πρὸς ὀχληρὸν θαυμαστὴν τοῦ κάλλους τῆς.

— Κυρία μου, τί τὰ θέλετε, σὰς ἀγαπῶ!

— Ἐνθυμηθῆτε ὅτι δὲν εἶμαι ἐλευθέρῃ· εἶμαι ἔγγαμος, εἶμαι σύζυγος φίλου σας.

— Ναί, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· ἀλλὰ εἶμαι ὀπαδὸς τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου.

Πολλὰ δεκολετὲ μεσοκόπων εἶχον παρατηρηθῆ κατὰ τὰς ἀπόκρηφ.

Ὁ κωμικὸς Γονδινέ, εἰς ὃν ἔκαμῆ τις τὴν παρατήρησιν ὅτι ὄσφ ἡ γυνὴ ὠριμάζει . . . τόσφ τὸ δεκολετὲ μεγαλόνει, εἶπεν:

— Οὐδὲν φυσικώτερον· τὸν χειμῶνα ὁ δρέζων εὐρύνεται.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ.

«Δότε μοι 19,000 στρατὸν καὶ τὸ ζήτημα θὰ εἶνε τελειωμένον, σὰς τὸ ὑπόσχομαι, θὰ εἶνε τελειωμένον ἐντὸς τοῦ ἔτους».

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ κ. Δηλιγιάννης πρὸς τὴν βουλὴν ἀρχομένου τοῦ 1879.

Ἡ βουλὴ συνήνεσε. Τὸ ἔτος παρήλθε, ἀλλὰ τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα οὔτε ξαγνάντησε κἀν.

* * *

«Δότε μοι 19,000 στρατὸν, καὶ σὰς ὑπόσχομαι, τάχιστα, ἐντὸς τοῦ ἔτους νὰ εἶνε τελειωμένον τὸ ζήτημα».

Ταῦτα, λέγει, ὁ κ. Δηλιγιάννης πρὸς τὴν βουλὴν ἀρχομένου τοῦ 1880.

Ἔ, καὶ ἡ βουλὴ θὰ τὸν ἀκούσῃ; Ἐὰ τὸν πιστεύσῃ; Ἐἶνε πεπωμένον νὰ τὸν πιστεύσῃ διότι βουλὴ καὶ ὑπουργὸς ἐν κοινὸν ἀξίωμα ἔχουσι :

«Γίλα με νὰ σὲ γελῶ» νὰ περνοῖμε τὸν καιρὸν.»

* * *

Ἄλλὰ ὁ λαὸς; Καὶ αὐτὸς θὰ γελᾶται μαζί; Ἐὰ γελᾶται ἕως νὰ περάσῃ ὁ καιρὸς κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἀξίωμα.

Λουκιανός.

COMMUNIQUE.

Κατὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἔcho des salons, δηλαδὴ τὴν Ἐφημερίδα τῶν κ. κ. Δ. Δ. Κορομηλᾶ καὶ Ι. Κ. Καμπουρογλου, ἐφέτος ἔδωκαν χωροὺς καὶ συναναστροφὰς καὶ ἐδέχθησαν μασκαράδες, αἱ Κυρίαι Ῥικάκη, Θεολόγη, Σερπιέρη, Σούτσου, Λάμπρου, Ζίννη, Συγγροῦ, Θεοδωρίδου, Γκίκα, Ζαήμη, Ῥάλλη, Μεσοπέζνη, Ροῦδου, κλ. κλ.—Ἐπεθυμοῦμεν λοιπὸν νὰ μάθωμεν παρὰ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἂν αἱ κυρίαι αὗται εἶναι χῆραι, διότι οὐδένα περὶ τῶν συζύγων αὐτῶν μνηεῖν ἡ Ἐφημερὶς ποιεῖ.

**Veuve Chaviaraki.
Veuve Chalvadaki.**

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ.

Ἡ ὠραία σύζυγος γεννᾷ ὠραία τέκνα.

Ἄσχημος σύζυγος γεννᾷ ὠραίους ἑραστάς.

Καλεβάν.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ

PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Co.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον διὰ τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευκαίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν ὀδονταλίαν.

Παρὰ Κ. Ὀλυμπίω φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἄρρικαν, εὐωδιάζει εὐάρεστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ ὀροσίζει τὴν ἀναπνοήν, εὐκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ ὄπλα τὸν ῥόδινον χρωματισμὸν ἀστίς εἶναι τὸ σημεῖον τῆς υγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ Ὀλυμπίῳ, 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρομα τὸ φυλακτικὸν τῆς ὠραιότητος. Ὄροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ δέγμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅτι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρωματοποιεῖα.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονεικτος.

Παρὰ Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δ^ΟΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU D^r. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, εξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κατευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), εξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπόρειον Κ. Ὀλυμπίου ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.